

HOL VAN – MONDD – A HATÁR?

„Vitézek, mi lehet ez széles föld felett
szébb dolog az végeknél?”

Balassi! Hajdanán nem riadtál talán,
mégsem lehet életcél
véresen, sebesen, hol már csak gaz terem...
Üzend meg, mit képzelnél,

s mondd el, hogy a Haza: hegyek bérc-taraja,
völgyek lágy ringatása,
s búzaföld-ölelés, parlag és friss vetés...
mind, ami visszavárja
gyermekét ölébe – törzsre és gyökérre,
nem csak dús lombra vágyva.

Hol van – mondd – a határ? Ki hős, ki szakadár,
s ki áruló, ha félve
megbújik, hogy mégse kőbe, fába vésve
örökítse eszébe:
volt sok vitéz honfi, ezrek, kik ifjonti
hévvel álltak elébe

a kegyetlen Végnek? S bár idegen érdek
diktálta a ritmusát,
életre, halálra indultak csatába.
Édestestvért s mostohát
– bünt szenvedve magán – kaszabolt a halál,
s hantok nőttek, golgoták.

Tudsz-e még, Balassi, sírni és nevetni,
megélni a magadét?
Tudsz-e még álmodni, mikor csak maroknyi
remény marad haladék?
Szívem libabőröz, könny kell mindkettőhöz.
Rettent-e a szakadék?

Tudod-e hinni, hogy szíved még megnyitod,
s égre karcolt obsitod
ó emlékül kapod, s nem vársz másra, merthogy
kortyolgatva ó borod,
mező jó illatot, égi szép harmatot
örökségül ránk hagyod?

Csobány Kálmán – Illyés Gyula: Elégia
(*tusrajz, 292 x 202; 1975*)